

A 10-es számú kék füzet

Volt egy rőt ember, akinek nem volt se szeme, se füle. Nem volt neki haja sem, úgyhogy rőtnek is csak közmegegyezés alapján hívták.

Beszélni nem tudott, mivel nem volt szája.

Se keze, se lába nem volt neki. Hasa sem volt, háta sem volt, gerince sem volt és semmilyen belsőége nem volt. Semmije sem volt! Úgyhogy nem tudni, kiről is van szó.

Inkább ne is beszéljünk róla többet.

Kiesett az öregasszony

Mérhetetlen kíváncsiságában kiesett az ablakon egy öregasszony és halálra zúzta magát.

Kihajolt az ablakon egy másik öregasszony, elkezdte bámulni azt, amelyik halálra zúzta magát, de mérhetetlen kíváncsiságában ő is kiesett és halálra zúzta magát.

Aztán kiesett az ablakon a harmadik öregasszony, aztán a negyedik és az ötödik.

Amikor kiesett a hatodik is, meguntam a bámészkodást, és elmentem a Malcevskij piacra, ahol egy vaknak állítólag kötött nyakkendőt ajándékozott valaki.

A láda

Egy vékony nyakú ember bemászott egy ládába, magára csukta a fedelet és elkezdett fulladozni.

– Na – mondta fulladozva a vékony nyakú ember –, most fulladozom ebben a ládában, mert vékony a nyakam. A láda fedele be van csukva és nem engedi be a levegőt. Fulladozni fogok, de a láda fedelét akkor sem nyitom fel. Idővel majd meghalok. Látom már az élet és a halál küzdelmét. A kialakuló harc nem lesz természetes, nem lesznek egyenlő esélyek, hiszen természetesen a halál kerül ki győztesen, a halálra ítélt élet pedig eredménytelenül viaskodik ellenségével, az utolsó pillanatig fel nem adva a hiábavaló reményt. A küzdelemben, amely itt végbemegy, az élet tudja majd mi győzelmének kulcsa: rá kell bírnia a kezemet, hogy kinyissa a láda fedelét. Megnézzük ki lesz a győztes! Csak hát olyan iszonyú naptalinszag van. Ha az élet győz, a ládába lévő ruhákat legközelebb majd mahorkával szórom be. Na, elkezdődött: már nem kapok levegőt. Végem van, ez világos. Számomra már nincs menekvés! És semmi fennkölt nem jut az eszembe. Fulladok!

Jaj! Hát ez meg mi? Most történt valami, de nem értem pontosan, hogy mi. Valamit láttam, vagy talán hallottam...

Jaj, megint történt valami! Istenem! Elfogyott a levegőm.

Úgy tűnik haldoklom....

Hát ez meg micsoda? Miért énekelek én? Azt hiszem, fáj a nyakam... De hát hol van a láda? Miért látok most mindent, ami itt van a szobában? De hisz én a padlón fekszem! És hol a láda?

A vékony nyakú ember felkelt és körülnézett. A láda nem volt sehol. A széken és az ágyon ott heverték a lábából kivett holmik, a láda pedig eltűnt.

A vékony nyakú ember azt mondta:

– Akkor hát az élet számomra ismeretlen módon győzte le a halált.

Verekedők története

Alekszej Alekszejevics maga alá gyűrte Andrej Karlovicsot és a pofáját alaposan szétverte, majd elengedte.

Andrej Karlovics dühtől sápadtan Alekszej Alekszejevics után vetette magát és jól szájon vágta.

Alekszej Alekszejevics, aki nem számított ilyen gyors támadásra, elterült a földön, Andrej Karlovics pedig ráült, kiszedte szájából a kivethető fogsort és azzal megdolgozta Alekszej Alekszejevicset, hogy az, teljesen megnyomorított arccal és szakadt orral kelt fel a földről. Két kezével fogva arcát Alekszej Alekszejevics elszaladt.

Andrej Karlovics pedig megtörölte kivethető fogsort, visszatette a szájába, megcsattogtatva meggyőződött arról, hogy a fogsor a helyére ült, körbetekintett és mivel sehol nem látta Alekszej Alekszejevicset, elment, hogy megkeresse.

Egy nagyon szép nyári nap kezdete

I. szimfónia

A kakas éppen, hogy csak elkukorékolta magát, amikor Tyimofej kiugrott az ablakon, át a tetőre, és mindenkit, aki ekkor az utcán volt, jól megijesztett. A falusi Hariston megállt, felvett egy követ és Tyimofejhez vágta. Tyimofej eltűnt valahová. „Ez ügyes volt!” – kiáltotta az embercsorda és valami Zubov nekifutott, s teljes erejéből nekiment fejfel a falnak. „Hű!” – kiáltotta egy inydaganatos asszony. De Komarov csik-csukot csinált neki, mire az visítva beszaladt egy kapualjba. Arra ment nevetve Fetyeljuskin. Komarov odament hozzá és azt mondta: „Hé, te szalonna!” – és gyomor-szájon vágta. Fetyeljuskin nekidőlt a falnak és elkezdett csuklani. Romaszin fentről egy ablakból köpködött és igyekezett eltalálni Fetyeljuskin. Eközben nem messze egy nagyorrú asszony mosóteknővel verte a gyermeket. Egy kövérkés fiatal anya pedig egy aranyos kislány arcát törölgette bele a téglafalba. Egy kiskutya eltörte vékony lábacskáját és a járdán fetrengett. Egy kislány köpöcsészből valami undorítót evett. A fűszerüzletnél hosszú sor állt cukorért. Az asszonyok hangosan káromkodtak és egymást lökdösték kosaraikkal. A falusi Hariston jól bevott denaturált-szeszből és most kigombolt nadrággal állt az asszonyok előtt és csúnya szavakat hajtogatott.

Ilyenképpen kezdődött a szép nyári nap.

II. szimfónia

Anton Mihajlovics köpött egyet, azt mondta, hogy „hm”, megint köpött egyet, megint azt mondta, hogy „hm”, és elment. Mindegy is, inkább Ilja Pavlovicsról mesélek valamit.

Ilja Pavlovics 1893-ban született Konstantinápolyban. Még kisfiúként került Pétervárra, ahol is a Kirocsnaja utcai német iskolába járt. Aztán valami boltban dolgozott, aztán még valamit csinált, a forradalom elején pedig külföldre emigrált. Mindegy. Inkább Anna Ignatyjevnről mesélek valamit.

De Anna Ignatyjevnről nem olyan egyszerű mesélni bármit is. Először is, szinte semmit sem tudok róla, másodszor is, én most az előbb leestem a székről és elfelejtettem, hogy miről akartam mesélni. Inkább magamról mesélek.

Magas termetű vagyok, nem buta, szépen és ízlésesen öltözködöm, nem iszom, lóversenyre nem járok, de a hölgyekhez vonzódok. És a hölgyek sem kerülnek engem. Szeretnek is, amikor sétálok velük. Szerafima Izmajlovna nemegyszer invitált magához, Zinaida Jakovlena pedig szintén mondta, hogy mindig örül, ha láthat engem. De Marina Petrovnával egyszer volt egy aranyos esetem, azt akarom most elmesélni. Teljesen szokványos eset, de azért aranyos, mivel Marina Petrovna az én jóvoltomból teljesen kopasz lett, akár a tenyerem. Így történt: elmentem egyszer Marina Petrovnához, ő meg humm – megkopaszodott.

Hát ez minden.

Mit árulnak mostanában a boltokban

Koratigin elment Tyikakajevhez, de nem találta otthon. Tyikakajev ez időben éppen a boltban volt, és ott cukrot, húst és uborkát vásárolt.

Koratigin ácsorgott egy kicsit Tyikakajev ajtaja előtt, és már éppen üzenetet készült hagyni, de egyszercsak látja, maga Tyikakajev közeledik kezében szatyorral.

Koratigin meglátta Tyikakajevet és kiabált neki:

– Én meg már egy teljes órája várok magára!

– Nem igaz – mondja Tyikakajev – mindössze huszonöt perce maradtam el hazulról.

– Hát azt én nem tudom – mondta Koratigin – de én már egy órája itt vagyok.

– Ne hazudjon – mondta Tyikakajev. – Hazudni szégyen.

– Mélyen tisztelt uram! – mondta Koratigin. – Igyekezzen odafigyelni arra, amit mond.

– Az a véleményem... – kezdte volna Tyikakajev, de Koratigin közbevágtott:

– Ha az a véleménye... – mondta, de akkor Tyikakajev szintén közbevágtott és azt mondta:

– Hát azért te is jó vagy ám!

Ezek a szavak úgy felbőszítették Koratigint, hogy ujjával befogta egyik orrlukát, a másikkal meg ráfújta az orrát Tyikakajevre.

Ekkor Tyikakajev kikapott a szatyorból egy nagy uborkát és azzal fejbe verte Koratigint.

Koratigin a fejéhez kapott, elesett és meghalt.

Hát ilyen nagy uborkákat árulnak mostanában a boltokban!

(Fenyvesi Anna fordításai)